

Школа – то колыска мудрості і моральності. Звідси починаються кроки, що ведуть до пізнання таємниць природи і людських душ. Рідна школо! Змінюють тебе роки... Але ти вічний храм доброго, мудрого, справедливого.

Школа, як і людина, має свою історію, а головне те, що вона має свою душу. А її душа – це учнівський та педагогічний колективи. Історія нашої школи – це шлях, по якому пройшла вона від сивої давнини до нашого сьогодення.

З 1921 по 1939 року Любиковичі знаходилися під владою Польщі. Вона (Польща) почала розвивати тут свою інфраструктуру. Польська школа була платною. Підручників польською мовою було більше, на українській мові була одна-дві книжки на клас.

1953 року на території села Любиковичі було побудовано дерев'яну двоповерхову школу. Біля приміщення був гуртожиток, де жили восени і взимку учні із села Мар'янівка. Школа була восьмирічною. Вчителі: Скибан Емілія Остапівна, Свиридон Галина Дмитрівна, Котисько Петро Якович, Гуц Олексій Трохимович, Гуц Марія Іванівна, Мороз Федір Захарович та інші.

Дана школа відкрила дорогу до знань тисячам учнів, але у 1976 році приміщення було визнано аварійним. Почалося будівництво нового закладу.

У 1978 році збудували нове приміщення з просторими класами та гарним обладнанням, яке функціонує по даний час. 1 вересня директор Тисячний О. В. провів урочисту лінійку, присвячену відкриттю школи. Саме у цьому році закладу надано статус середньої школи.

Школа славна своїм вчительським колективом. А якщо цей колектив поєднав у собі мудрість та молодість, досвід та творчість, якщо він сповнений сил та енергії, беручий та завзятий – то як пощастило батькам та їхнім дітям. Саме таким і був колектив тодішнього нового закладу. Скільки цікавого, захоплюючого чекало на учнів. Кожен педагог – майстер своєї справи. Багато із них були вчителями від Бога. Це завдяки їхній невтомній праці наше село пишається своїми вчителями та лікарями, інженерами та менеджерами, науковцями та фермерами, бізнесменами та механізаторами, економістами та просто хорошими Людьми з великої літери. Завдяки сильному вчительському колективу учні линуць у складний світ, знаходять себе там, про них іде хороша слава.

Та не тільки роботою живе вчитель. У нього різний світ захоплень. І один із них – волейбол. Волейбольна команда існує уже не один десяток років. Скільки перемог отримала команда - перерахувати складно. Свою любов до волейболу наставники передали учням. І ось уже понад 4 десятки років наші волейбольні команди хлопців і дівчат посідають призові місця, свідченням цього є грамоти, кубки.

А давайте згадаємо конкурс пісні і строю. Щороку, в переддень 9 Травня, хлопці-старшокласники мали пройти стройовою шеренгою по плацу і при цьому співати пісню. Щоб добре виступити в районі, необхідно було щодня марширувати перед вікнами школи.

А було колись... Заняття виробничого навчання проходили на тракторній бригаді та на фермі. Усі вивчали будову тракторів та вчилися практичному їх водінню, а ще дівчата-старшокласниці опановували будову доїльних апаратів, напрацьовували навички роботи на тваринницькій фермі. Дітям прищеплювалась любов до сільськогосподарської праці. І було це в далеких 80-х роках.

Суботники проводилися регулярно. Збирали картоплю на полях місцевого колгоспу, макулатуру, металолом, висаджували дерева, упорядковували шкільну територію.

Велася робота на присадибній дослідній ділянці. Працювали весело, згуртовано, організовували між собою змагання, виховувалась любов до праці.

«Як пов'яжуть галстук – бережи його...» Саме такі слова звучали на святковій лінійці, де четвертокласників приймали у піонери. А було це 22 квітня щороку, коли діти давали урочисту обіцянку бути вірними і чесними, свято виконувати свої обов'язки. Після цього формувались піонерські загони, піонерська дружина, на чолі якої - піонервожата. 19 травня був районний зліт піонерів. Цим жила на той час держава. Цим жила і школа.

Рік 1991 вніс нову модель в освіту в нашій країні. Україна отримала незалежність і школа в ній повинна бути національного стандарту. У листопаді 1993 року Кабінет Міністрів затвердив програму «Освіта», яка передбачала диференціацію, гуманізацію, індивідуалізацію навчально-виховного процесу. Освіта розвивалася у тісному зв'язку з національною історією, культурою і традиціями. Педагогічний

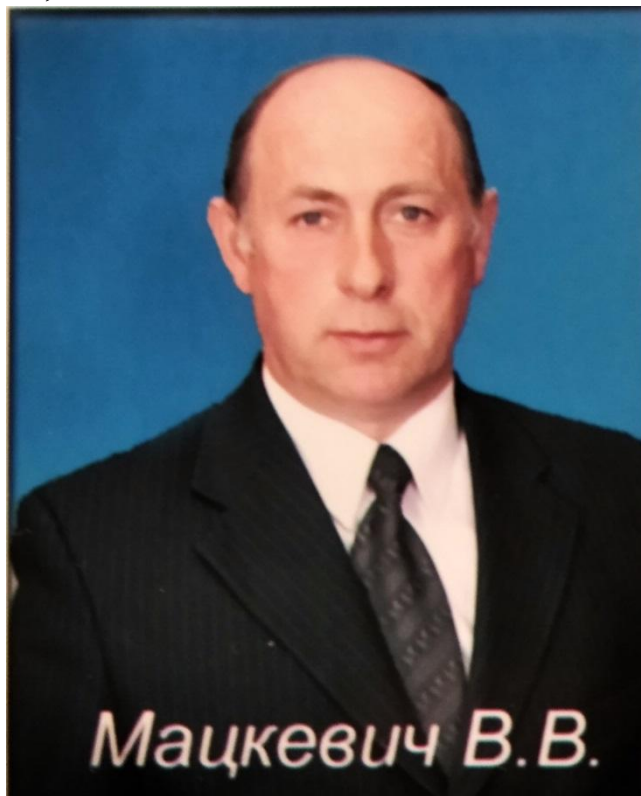
колектив реорганізував свою роботу за короткий час відповідно до нових вимог. Заклад було реорганізовано у загальноосвітню школу I-III ступенів с. Любиковичі.

Вагомий внесок в розвиток школи внесли її керівники, які в різні роки доклали багато зусиль для формування педагогічного колективу, зміцнення матеріальної бази школи, поповнення кабінетів методичним та роздатковим матеріалом: Тисячний О. В., Мацкевич В. В., Саванчук С. В., Костецька Н. М.

У 2021 році школа отримала статус ліцею.

Любиковицький ліцей сьогодні – це велика родина, в якій навчається 167 учнів та працює 28 вчителів, 7 вчителів мають педагогічне звання «старшого вчителя», 10 вчителів – спеціалісти вищої кваліфікаційної категорії, 5 - I кваліфікаційної категорії, 5 - II кваліфікаційної категорії та 8 мають категорію спеціаліст.

У школі функціонують навчальні кабінети і класні кімнати, актова зала, спортивна зала, їдальня, 2 комп'ютерні класи. Школа сьогодні – це стартовий майданчик для добрих починань і злетів її вихованців. Це особливий інститут, в горнилі якого гартується і майбутній спеціаліст виробництва, і патріот України, і здочий суспільства нового типу, і майбутня еліта нації.

Очолюють школу творчі керівники – директор Костецька Наталя Миколаївна та заступник директора з навчальної роботи Зелінська Оксана Володимирівна.

Головне завдання педагогічного колективу – зробити навчально-виховний процес цікавим, корисним, практично спрямованим, сучасним. Для реалізації цих принципів педагоги школи перебувають у постійному творчому пошуку, займаються самоосвітою, запозичують досвід інших, експериментують.